

A THE NEW YORK TIMES
ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SARAH MORGAN

*Álmaimban
Manhattanben*

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2016 – Harlequin Magyarország Kft., 2017
A mű eredeti címe: *Sleepless in Manhattan* (HQN Books)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-063-1

• *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sarah Morgan

Álmaimban Manhattanben

1.

Ha létrára mászol, biztos lehets benne, hogy valaki kihasználja a helyzetet, és benéz a szoknyád alá.

Paige

– Előléptetés... Azt hiszem, ez a kedvenc szavam. El sem tudjátok képzelni, mennyire vártam ezt a pillanatot. – Paige Walker az ingázók tömegében elvegyülve követte barátnőit, Evát és Frankie-t fel a metró lépcsőin a napsütésbe. Magasan a fejük fölött Manhattan felhőkarcolói nyújtóztak a ragyogóan kék ég felé, valóságos acél- és üvegerdő integetett a bolyhos felhőknek, egyik magasabb, mint a másik. Az Empire State Building, a Rockefeller Center... Mintha csak azt mondanák: „Idenézzetek, emberek!”

Paige mosolygott. Ma lesz az ő nagy napja. Még az időjárás is ünnepel. Semmi kétség, New York a világ legizgalmasabb városa. Paige imádta ezt a vibrálást, ezt az iramot, az itteni lehetőségeket.

Diploma után egyből a Star Eventsnél kapott munkát, méghozzá a két legjobb barátnőjével együtt, ami óriási szerencse. Paige élete álma volt, hogy egy nagy, manhattani cégnél dolgozhasson. A város lüktető energiája bekúszott a bőre alá, beszivárgott a vérébe, akár egy löket adrenalin. Itt aztán az lehetett, aki akart lenni. Élhetett az életét, senki nem kérdezte meg tőle naponta huszonötöt, hogy van. New York City örült nyüzsgésében az embereknek már arra sem nagyon volt idejük, hogy saját maguk foglalkozzanak, pláne nem máséval. A beszélgetések csak a felszínt simogatták, nem hatoltak mélyebbre.

Paige végre elmerülhetett a tömegben, és ezt nagyon élvezte.

Sosem vágyott arra, hogy kitűnjön. Nem akart más lenni, mint a többiek. Nem akart továbbra is a bátor kislány szerepében tetszelegni.

Olyan akart lenni, mint bárki más. Átlagos – jelentsen bármit is ez a szó. És New Yorkban még erre is esélyt kapott. A városi forgatagban könnyű elrejtőzni, ami egyfajta lehetőséget teremt a magánéletre. Talán mert magasabb fordulatszámon működött mindenki.

Mindenki – Evát kivéve, aki reggelente elég nehezen tért magához.

– Nekem biztosan nem az előléptetés a kedvenc szavam. Sokkal inkább a szerelem – ásított egy nagyot. – Vagy talán a szex, ami mindjárt a második legjobb dolog az életben. Legalábbis azt hiszem. Biztosan nem állíthatom, ugyanis már olyan rég volt benne részem, hogy talán a mozdulatokat sem tudom felidézni. Ha egy ágyba kerülnék egy cuki, meztelen fiúval, fel kellene lapoznom egy *Hogyan csináld?*-könyvet... Miért van az, hogy Manhattanben senki sem törekszik komoly kapcsolatra? Mert én nem elégszem meg futó kalanddal, én az életem párját keresem. Ha a hattyúk képesek rá, mi miért nem?

Hirtelen megállt, és rápillantott a cipőjére, mire nemcsak hullámos szőke haja kezdett hullámozni, hanem a formából kibuggyanó muffinokat idéző, telt melle is. A mellette elsétáló férfi eltátotta a száját, és megtorpant, mire legalább négyen beleütköztek hátulról.

Hogy a torlódást felszámolja, Paige megragadta a barátnője karját, és félrehúzta.

– Két lábon járó veszélyforrás vagy, tudsz róla?

– Hát tehetek én róla, hogy kioldódott a cipőfűzőm?

– Én most nem a cipőfűződről beszélek, hanem arról, hogy épp most vallottad be fél Manhattan füle hallatára, hogy egy örökkévalóság óta nem feküdtél le senkivel.

– Meg arról, hogy vagy egy tucat befektetési bankár áll mögöttünk, akik mind nagyon szívesen vállalkoznának az eszközeid kezelésére – tette hozzá Frankie. – És most nem a megtakarításaidról beszélek. Állj fel, Csipkerózsika! Majd én megkötöm a cipőfűződet.

– Nincsenek megtakarításaim, de így legalább nincsenek álmatlan éjszakáim sem a hozam és a kamatok miatt. – Eva felállt, és megdörgölte a szemét. Reggel tíz előtt nemigen tudott rendesen összpontosítani. – Nem kell megkötőd a cipőmet. Rég elmúltam hatéves.

– Ha hatéves volnál, nem jelentenél veszélyt mindenkire. Jobb, ha én csinálom, mert nincs akkora rálátás a mellemre, és az agyam is képes megszűrni, mi az, amit kimondhatok és mi az, amit nem. Gyere már arrébb, az ég szerelmére! Ez itt New York City, ahol majdhogynem bűncselekmény elállni a munkába igyekvők útját.

Frankie hangja indokolatlanul ingerült volt, Eva össze is vonta a szemöldökét.

– Azért csak nem citálhatnak bíróság elé, mert akadályoztam valakit az előrehaladásban. Mondd, mi a csuda ütött beléd?

– Semmi!

Paige és Eva összenéztek. Mindketten tudták, hogy ez a „semmi” nagyon is „valami”, de azzal is tisztában voltak, hogy Frankie-t nem érdemes faggatni. Magától is el fog mondani mindent, ha magában már letisztázta a dolgokat.

– Bárki provokációnak veheti, ha az útját állod – közölte Paige, majd Frankie-re pillantott.

– Különben meg tévedsz, közös barátnőnk igenis halálos veszedelem volt már kislánykorában is. Már elfelejtetted a nyolcadik születésnapját, amikor Freddie Major azzal fenyegetőzött, hogy elagyabugyálja Paul Matthewst, amennyiben Eva nem megy hozzá feleségül?

– Hát persze. – Frankie arcát halovány mosoly ragyogta be. – Hogy is felejthettem el Freddie Majort, akinek békát dugtam a pólója alá?

Eva megborzongott.

– Gonosz egy kölyök voltál.

– És gonosz is maradtam. Legalábbis a pasikkal. – Frankie Eva kezébe nyomta a dobozos üdítőjét. – Fogd ezt meg! De ne feledd, ha kidobod a szemébe, vége a barátságunknak!

– A barátságunk túlélte húsz évet. Szerintem azt is túléli, ha oda dobom a kólát, ahová való.

– Tévedés. – Frankie lekuporodott a barátnője elé. – Mindenkinek lehet egy káros szenvedélye. Az enyém az egészségtelen táplálkozás.

– A diétás kóla fogyasztása mióta jelent táplálkozást? Nemcsak hogy káros, amit művelsz magaddal, de egyenesen életveszélyes. Miért nem hagyod, hogy egyszer készítsék neked egy finom kelkáposztás-spenótos turmixot?

– Mert jobb szeretem benn tartani, amit egyszer lenyeltem. Különben pedig az én étkezési szokásaim sem veszélyesebbek a te öltözködési szokásaidnál. Akárhogy is, ma nem volt kedvem reggelizni, és kész! – Frankie megkötötte Eva élénkzöld Converse cipőjének fűzőjét, miközben a járókelők újabb hullámai haladtak el mellettük, mindenki sietett a dolga után. – Árucl el, miért nem kötsz dupla csomót?

– Mert reggelente mindig félálomban öltözködöm.

Frankie felállt, hátradobta lángvörös haját a válla fölé, és elvette a kólásdobozt Eva kezéből.

– Ó, elnézést...!

Frankie megigazította a szemüvegét, és megsemmisítő pillantást vetett a riadtan hátráló, öltönyös férfira.

– Legközelebb érzéstelenítsen el, mielőtt leveri a veséimet az aktatáskájával, kedves uram! – vetette oda neki, miközben fájdalmas képpel megdörgölte a derekát. – Komolyan mondom, néha azt kívánom, bár sose jöttem volna a nagyvárosba.

– Hülyéskedsz? Csak azt ne mondd, hogy visszavágysz a Lunda-szigetre! – Paige áttette a táskáját a másik vállára. – Én még akkor sem akarok visszamenni, ha úgy fulladozom a metrón, mintha egy óriáskígyó szorításában vergődnék. Nem mintha a sziget nem lenne szép, mert nagyon is az. Csak hát akkor is sziget, és ezzel el is mondtam róla mindent, amit tudni érdemes. – Sziget, melyet elválasztott a civilizációtól a Penobscot-öböl fodrozódó vize, és ahol szinte agyonnyomta a szülői gondoskodás. – Sokkal szívesebben élek olyan helyen, ahol nem ismeri mindenki az életem minden apró részletét.

És nem anyáskodik fölötte folyamatosan. „Paige, miért nincs rajtad pulóver? Szegénykém, láttam, hogy a múltkor megint itt volt érted a mentőhelikopter... Biztos, hogy most jól vagy?” Úgy érezte, csapdába került, hogy valaki a markában tartja, és nem engedi szabadulni.

Az élete arról szólt, hogy mások vigyáznak rá, hogy védelmezik, és megkímélik minden rossztól,

pedig Paige már sikítani tudott volna ettől az élettől. Már gyerekkorában megfogalmazódott benne a kérdés, hogy vajon mi értelme életben maradni, ha nem engedik élni az embert.

Az, hogy New York Citybe költözött, a legjobb döntése volt. New York minden szempontból teljesen más, mint a Lunda-sziget. Biztosan vannak, aki úgy vélik, sokkal rosszabb.

Paige azonban nem tartozott közéjük.

Frankie megborzongott.

– Mindkettőtudjátok, hogy soha többé nem mehetek vissza a Lunda-szigetre. Meglincselnének. Van ugyan pár dolog, ami hiányzik az életemből, mióta elköltöztem, de arra egészen biztosan nem vágyom, hogy az utcán gyanakodva és gyűlölettel méregessenek, csak mert az anyám megint elszerette valaki más férjét. – Kifújta a haját a szeméből, és felhajtotta a maradék italát. Düh, csalódottság és boldogtalanság látszott az arcán, s az ujjpercei belefehéredtek, ahogy összeszorította az üdítő dobozt. – Legalább Manhattanben akad pár fickó, akivel anyámnak még nem volt viszonya. Bár nyilván egyre kevesebb, ahogy múlnak a napok.

– Ó, már megint! – sóhajtott fel Paige, aki már értette, miért borult ki ennyire a barátnője. – Szóval anyád írt neked.

– De csak mert nem vettem fel a telefont, pedig vagy tucatszor hívott. Ev az előbb azt kérdezte, miért nem reggeliztem. Nos, a pasi huszonnyolc éves, és úgy megdöngette anyámat, mint vihar a pajtaajtót. A leírás részletessége elvette az étvágyamat. – Frankie próbált humorizálni, de Paige tudta, hogy ez csak álarc. Belekarolt a lányba.

– Ne félj, nem fog sokáig tartani!

– Naná, hogy nem fog sokáig tartani. Anyám kapcsolatai sosem tartanak sokáig. De amíg együtt vannak, anyám ki fogja használni a fickó kapacitásának maximumát. Nem mintha sajnálnám a pasast. Ő is legalább annyira hibás a dologban, mint az anyám. Nem értem, miért nem tudják a férfiak a nadrágjukban tartani a micsodájukat. Miért képtelenek nemet mondani?

– Igenis képesek nemet mondani – bizonygatta Paige a szülei hosszú házasságára gondolva.

– Akiket anyám lekaszt magának, azok nem. Tudod, mi a legnagyobb félelmem? Hogy valamelyik általunk szervezett rendezvényen összeakadok az egyik díszpéldánnyal. El tudod képzelni a jelenetet? Néha elgondolkodom azon, hogy meg kellene változtatnom a nevemet.

– Nem találkozhatasz velük. New York hatalmas város.

Eva megfogta Frankie másik karját.

– Előbb-utóbb anyád is leáll ezzel, meglátod. Őt is utoléri a végzete, szerelmes lesz, és akkor...

– Ugyan már! Anyám viszonyait még te sem láthatod ilyen rózsaszínen. Ehhez a szerelemnek semmi köze. Anyám ezt hivatásszerűen csinálja. Ő a VKF-mozgalom alapítója. VKF, mint *Véreztesük Ki a Férfiakat*.

Eva felsóhajtott.

– Ő csak egy szerencsétlen, összezavarodott lélek.

– Összezavarodott? – Frankie megtorpant. – Ev, anyám nem ismeri ezt a szót. De tudjátok, mit? Beszéljünk inkább másról! Meg sem kellett volna említenem az anyám üzenetét. Ez a legbiztosabb módja annak, hogy az ember tönkretegyen egy szép napot. New Yorknak sok előnye van, de mind közül a legjobb, hogy nem kell találkoznom vele.

Paige pontosan tudta, mekkora szerencséje van a szüleivel. Persze nekik is vannak idegesítő tulajdonságaik, egy kicsit túl sokat aggodalmaskodnak, de Frankie anyjához képest megnyugtatóan normálisak.

– Valamennyiünk számára a költözés volt a legjobb döntés. Gondoljatok csak bele, hogy tudnánk megenni a Bloomingdale's áruház és a Magnólia Pékség nélkül!

– Vagy anélkül, hogy a kacsákat etetnénk a Central Parkban – tette hozzá álmodozva Eva. – A nagyival mindig ez volt a kedvenc szórakozásunk hétvégén.

Frankie pillantása ellágyult.

– Borzasztóan hiányozhat a nagyid – sóhajtotta, mire Eva mosolya megfakult.

– Hát igen, de már jól vagyok. Pontosabban vannak még rossz napok, de már jók is. És egyértelműen jobban érzem magam, mint egy éve. Tudom, hogy egy szavam sem lehet, hiszen a

nagyi már kilencvenhárom éves volt. Csak még mindig fura, hogy nincs mellettem. Ő jelentette az állandóságot az életemben, és most nincs többé. Ez azt jelenti, hogy senkim sincsen. Nem tartozom sehová.

– Hozzánk tartozol! – vágta rá Paige. – Mi vagyunk a családod. Mit szólnátok hozzá, ha elmennénk együtt valahová szombaton? Mondjuk vásárolni. Lerabolhatnánk az ötödik sugárúti Saks kozmetikai részlegét, aztán pedig mulatnánk egy nagyot.

– Jó ötlet. Imádok táncolni. – Eva megmozgatta a csípőjét, amivel kis híján újabb fennakadást okozott az utca közepén.

Frankie türelmetlenül előretessékelte.

– Nincs a világon annyi magas sarkúba való gélbetét, hogy elég legyen egy bevásárlótúrával egybekötött táncestre. Különben is, szombaton mindig mozizunk, nem? Én egy horrorrestére szavaznék.

Eva hátrahőkölt.

– Arról szó sem lehet! Nem nézek rémisztő filmeket. Egész éjjel le sem hunynám a szemem.

– Én sem támogatom az ötletet – vágott egy grimaszt Paige. – Hátha Matt az előléptetésemre való tekintettel beleegyezik, hogy kivételesen csajos estét tartsunk.

– Arra ne számíts! – Frankie megigazította a szemüvegét. – A bátyád, az égnek legyen hála, előbb ugrana le a tetőről, mint hogy megnézzen veletek egy csomó női filmet.

– És mi lenne, ha inkább ma rúgnánk ki a hámból szombat helyett? – vetette fel Eva. – Ha nem járok el szórakozni, sosem fogok megismerkedni senkivel.

– Az emberek nem azért jönnek New Yorkba, hogy megismerkedjenek valakivel. Hanem mert szerencsét akarnak próbálni, mert pénzt akarnak keresni, mert szórakozni szeretnének. A lista hosszú, de az a pont, hogy meg akarják ismerni életük párját, nem szerepel rajta.

– Te például miért jöttél ide?

– Mert valahová mennem kellett, és mert ide jöttek a legjobb barátnőim. És mert nagyon szeretem a város bizonyos részeit – ismerte el Frankie. – A High Line Parkot, a botanikus kertet, Brooklyn titkos kis zugait és a terméskő házunkat. Sosem fogom tudni meghálálni a bátyádnak, hogy bagóért ott lakhatunk abban a gyönyörű épületben.

– Hallottad ezt? – bökte meg Eva Paige-et. – Frankie dicsérőleg nyilatkozott egy férfiről.

– Matt a földön található kevés, igazán rendes hímneműek egyike. És jó barát, de ez minden. Összességében nagyon élvezem, hogy szingli vagyok. Mi ebben a rossz? Önálló vagyok, eltartom magam, és nem tartozom elszámolással senkinek. Szinglinek lenni nem fertőző betegség, hanem választás kérdése.

– Na, én aztán nem választottam ezt az állapotot, csak benne ragadtam. És szeretnék változtatni rajta, de azt gondolom, ebben sincs semmi rossz. Kicsit hervasztónak tartom, hogy a tárcámban lévő gumióvszernek valószínűleg már le is járt a szavatossága. – Eva a füle mögé simította egyik rakoncátlan, szőke hajtincsét, aztán ügyesen elterelte a szót a párválasztás témájáról. – Egyszerűen imádom a nyarat! A nyári ruhákat, a gumipapucsot, a hajókázást a Hudson folyón, a hosszú estéket a tetőterazon. Szinte el sem tudom hinni, hogy a bátyád építette azt a csodás teraszt. Matt tényleg csodálatos ember. És átkozottul okos.

Paige biccentett.

Matt nyolc évvel volt idősebb nála, tehát sokkal hamarabb elhagyta a Lunda-szigeti családi fészket, mint ő. Végzett kertépítő mérnökként egyenesen New Yorkban nyitott irodát, és az üzlete virágzott.

– Az a tetőkert maga a mennyország – jegyezte meg Frankie, és megszaporoázta a lépteit. – Különben mi lett azzal a nagy belvárosi üzlettel, amiről a múltkor beszélt? Összejött neki?

– Úgy hallottam, még nincs döntés, de jól állnak.

Igen, Matt élete sínen van.

Ezért is érezte Paige úgy, hogy most rajta a sor.

Az előléptetése a következő kipipálandó feladat, mely most elérhető közelségbe került. Ez remélhetőleg sokat segít majd abban, hogy lebeszélje a hozzátartozóit az állandó

aggodalmaskodásról, és csillapítsa túlműködő védelmező ösztönüket.

Mivel szívhibával született, Paige gyermekkorában egyetlen végtelenített kórházi tartózkodás volt, sürgölődő orvosokkal, aggódó szülőkkel. Minél nagyobb lett, annál inkább úgy érezte, gúzsba kötik az előírások, a kötelező óvatosság. Azon a napon, amikor az utolsó műtétjét követően elhagyta a kórházat, eldöntötte, hogy ezentúl másképp lesz. Szerencséje volt, a sors a kezére játszott. Az időnként esedékes rutinvizsgálatoktól eltekintve az állapota nem igényelt újabb beavatkozásokat, úgy élhetett, mint az egészséges emberek. De pont, mivel tudta, mennyire szerencsés, azt is tudta, hogy minden egyes napból ki kell hoznia a lehető legtöbbet. És hogy ezt megtehesse, el kellett hagynia a Lunda-szigetet.

De megérte kockáztatni, mert minden remekül alakult, és nagyon kedvére való volt az új élete.

– Siessünk! Ma igazán nem késhetünk el! – szakította meg Paige álmodozását Eva.

– Ma aztán igazán nem dörgölhet az orrunk alá néhány perces késést, tekintve, hogy tegnap éjfél utánig túlóráztunk – így Frankie.

Paige-nek nem kellett megkérdezni a barátnőjétől, kire gondol. A mondat Cynthiára vonatkozott, a rendezvényigazgatóra, az egyetlen olyan munkatársra, akit Paige ki nem állhatott a cégnél. Cynthia egy évvel Paige-ék után csatlakozott a Star Eventshez, és azonnal átalakította a vállalat általános hangulatát. Mint amikor valaki egyetlen vödör mérget önt egy hegyi tó tiszta vizébe – ez is elég ahhoz, hogy mindenki, aki iszik belőle, megbetegedjen.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy kirúgta szegény Matildát. Hallottatok róla tegnap este óta?

– Nem, pedig folyamatosan próbáltam hívni – felelte Eva. – De nem vette fel. Aggódom miatta. Tudom, hogy nagy szüksége volt arra az állásra. Ha tudnám a címét, megpróbálnék személyesen elmenni hozzá.

– Folytasd a telefonálást! Én meg még ma megpróbálom jobb belátásra bírni Cynthiát.

– Nem értem, mi baja annak a nőnek. Folyton dühös. Ha ennyire utálja a munkáját, miért nem mond fel? Valahányszor találkozom vele, önkéntelenül mentegetőzni kezdek, pedig nem is tettem semmi rosszat. Úgy érzem magam, mintha egy ügyetlen kis foka lennék, ő meg a tápláléklánc csúcsát jelentő nagy fehér cápa, és bármelyik pillanatban bekaphatna.

Paige megrázta a fejét.

– Ő aztán sosem fog felmondani. Ezért is olyan fontos számomra ez az előléptetés. Hiszen nagyobb távolságot jelent tőle, és több önállóságot. – Paige célja az volt, hogy jó sok gyakorlatot szerezzen, hogy aztán kicsivel később a saját lábára álljon, és elindíthassa a saját cégét. Akkor végre a maga ura lesz, mindenért egy személyben felelős.

Ez volt az álma, és Paige-nek fontosak voltak az álmai.

A jövőre vonatkozó terveit.

– Csodás főnök leszel – jelentette ki nagylelkűen Eva. – Attól a naptól fogva, hogy megrendezted a nyolcadik születésnapomat, tudtam, egyszer még sokra viszed. Persze nem nagy művészet jobb főnöknek lenni Cynthiánál. Azt mesélik róla, akkor van csak jó napja, ha legalább egyvalakit sikerül megríkatnia. – Eva hirtelen megállt az egyik kirakat előtt, és elragadtatott arckifejezéséből ítélve teljesen megfélemedezett a fókákról és a cápákról. – Gondoljátok, hogy az ott jól állna nekem?

– Elképzelhető, csakhogy egészen biztosan nem férne be a szekrényedbe – rángatta el onnan Paige. – Ki kell szórnod pár holmit, ha új ruhákat akarsz venni.

– És ez nem könnyű. Sajnos jellemző rám, hogy érzelmileg kötődöm a holmijaimhoz.

– Hogy lehet érzelmileg kötődni a ruhákhoz? – értetlenkedett Frankie.

– Könnyedén. Ha valami jó történik velem, akkor azt a ruhát, ami akkor volt rajtam, máskor is szívesen viselem, mert úgy érzem, hogy szerencsét hoz. Ma például a szerencsepólóm van rajtam, mert szeretném, ha Paige előléptetése jókora fizetésemeléssel is járna.

– Hogy hozhat szerencsét egy póló?

– Miért ne hozhatna, ha egyszer más máskor is történtek jó dolgok, amikor ez volt rajtam?

Frankie gyorsan megrázta a fejét.

– El ne mondd! Nem akarom tudni.

– Jobb is, mert nem mondanám el. Semmit sem tudsz rólam – jelentette ki fellengzősen Eva. – Tudod, van egy titokzatos oldalam... – Próbált hátrafordulni, hogy visszasandíthasson a kirakatra. – Nem mehetnék vi...?

– Nem! – rántott rajta egyet Paige. – Az égvilágon semmi titokzatos nincs benned, Ev. Nyitott könyv vagy.

– Az is sokkal jobb, mintha kegyetlen vagy embertelen lennék. És mindenkinek megvan a maga gyöngéje. Frankie-nek a virágok, neked a rúzsok, Paige... – Eva feléje sandított. – Jól látom, hogy ez egy új árnyalat?

– Igen. Nyári Diadal a neve.

– Nagyon hangzatos, és ma különösen időszerű. Meg kellene ünnepelnünk az előléptetésedet. Vagy gondolod, hogy Cynthia elvisz valahová?

– Ugyan! Cynthia nem barátkozik a beosztottaival. – Paige elég sok időt töltött el azzal, hogy próbálta megérteni a főnökasszonyát, de nem járt sikerrel. – Különben is, még sosem hallottam semmi másról beszélni, csak a munkáról.

– Gondolod, hogy van valakije?

– Miért lenne? Egyikünknek sincs senkije. Hiszen ez Manhattan. Itt mindenki túl elfoglalt ahhoz, hogy nemi élete legyen.

– Kivéve anyámat – sóhajtott Frankie. – Bár ő nem itt él.

– És Jake-et – szúrta közbe Eva. – Ott volt az Adams-estélyen, láttátok? Ő volt a legszexibb, legvonzóbb fickó a teremben. Na, neki biztosan van nemi élete. Micsoda gyönyörű, izmos teste van! És még okos is. Nem csoda, hogy kamaszkorodban úgy beleestél, Paige.

Paige úgy érezte, mintha valaki egy jól irányzott ütést vitt volna be egyenesen a gyomorszájára. – Az már régen volt.

A gondolat, hogy Jake-nek a jelek szerint tényleg van nemi élete, eléggé összezavarta. Pedig tudta, hogy nem kellene emiatt kínosan éreznie magát.

– Az első szerelem meghatározó tud lenni – bölcselkedett Eva. – Egyesek szerint az érzés sosem múlik el teljesen.

– Mint ahogy az első csalódás sem – vágott közbe Paige. – A Jake iránt érzett szerelmem jó ideje fájdalmas véget ért, úgyhogy nem kell ilyen megértően pislognod rám.

A szerelem talán véget ért, de a kapcsolatuk még mindig feszültségektől volt terhes. Voltak napok, amikor Paige komolyan azt kívánta, bár ne Jake lenne a bátyja legjobb barátja. Hiszen ha csak egy akármilyen kamasz fiúba szerelmesedett volna bele bakfiskorában, azt már biztosan elsodorta volna mellőle az élet, ő pedig jót nevetetett volna ifjúkori merészségén és meggondolatlanságán. Így azonban úgy cipelte magával a kínos emlékeket, mint a több száz évvel ezelőtt élt elítéltek láncon a vasgolyót. Bármerre is ment, a golyó ott csörgött, csattogott mögötte.

Még ennyi év elteltével is belepirult, valahányszor eszébe jutott, miket mondott a férfinak. Arról már nem is szólva, amit csinált...

Mindenekelőtt meztelenre vetkőzött.

Ha erre gondolt, Paige szeretett volna a föld alá süllyedni szégyenében.

Vajon Jake-nek eszébe jut még az az este? Mert neki folyton-folyvást eszébe jut.

Eva még mindig csacsogott, észre sem véve, hogy barátnője rég nem figyel rá.

– Akármibe lefogadom, hogy Jake rajta van vagy egymillió nő bakancslistáján.

Frankie nemtetszése jeléül megrázta a fejét.

– Ha az emberek bakancslistát állítanak össze, általában ejtóernyős ugrást akarnak végrehajtani, vagy megmásznák a Machu Pichut. Tehát izgalmas élményekre vágynak.

– Biztos vagyok benne, hogy Jake Romanóval csókolózni igen izgalmas élmény – somolygott Eva. – Sokkal jobb, mint ejtóernyőzni, nekem elhihetitek.

Paige oda sem fordult, csak ment tovább egyenesen.

Ő sosem fogja megtapasztalni, milyen Jake csókja. Még amikor a karjába vetette magát tíz éve, a férfi akkor sem csókolta meg. Ehelyett lassan, nyugodtan lefejtette magáról Paige végtagjait, mintha csak egy szélben rátekeredett lepedőtől próbálna megszabadulni.

Türelme és kedvessége tette különösen megalázóvá a helyzetet. Paige-dzsel ellentétben neki nem a vágyával kellett megküzdenie, hanem a lány ragaszkodásával.

Ez volt az első és az egyetlen alkalom, amikor azt mondta egy férfinak: szeretlek. Tökéletesen biztos volt benne, hogy Jake viszonzza az érzéseit, és amikor kiderült, hogy tévedett, az óriási megrázkódtatás volt számára. A csalódás rányomta a bélyegét minden aztán következő párkapcsolatára. Soha többé nem mert bízni az ösztöneiben.

És nagyon-nagyon vigyázott a szívére.

Sportolt, megette az ajánlott napi öt adag zöldséget meg gyümölcsöt, és rengeteget dolgozott. A munkája sokkal izgalmasabbnak bizonyult, mint az a kevés párkapcsolata, ami azóta volt.

Paige egy pillanatra megállt a Star Events irodaépülete előtt, és vett egy mély lélegzetet. Nem nagyon hiányzott, hogy élete legfontosabb megbeszélése előtt Jake-ről elmélkedjen. Most aztán tényleg komolyan kell összpontosítania, ám ha a férfi csak eszébe jut, az agyából elszáll minden épkezláb gondolat, a térde meg pudinggá változik. És ezt most nem engedheti meg magának.

Cynthia a recepció pultnál várta őket, komor, mogorva arccal.

Paige megbotránkozott.

Ez nem lehet igaz! Hát még egy ilyen napon sem képes mosolyt erőltetni az ajkára?

Még Cynthia sem tudta azonban elvenni a kedvét a munkájától, amit imádott. Megszervezni minden apró részletet, emlékezetes alkalommá tenni az eseményeket – ez volt számára a legnagyobb boldogság. Meg az elégedetten mosolygó ügyfél. Már gyerekként is szervezett szülinapi partikat a barátnőinek. Most meg ez lett a munkája, csak egy kicsit magasabb szinten.

Az, hogy most feljebb léphet a ranglétrán, boldoggá tette, és Cynthia savanyú ábrázatára ügyet sem vetve, csak azért is elmosolyodott, ahogy átvágott az előcsarnokon.

Senior rendezvényszervező.

Máris voltak megvalósításra váró tervei. Először is vissza akarta venni a szegény, elbocsátott Matildát. Tudta, hogy a csapata keményen fog dolgozni, méghozzá nem azért, mert félnek az elbocsátástól, hanem azért, mert a munka az életük.

– Jó reggelt, Cynthia!

– Ha jól emlékszem, nem részmunkaidőben dolgozol nálunk – hangzott a válasz.

Cynthia nagyon értett hozzá, hogyan kell agyoncsapni a hangulatot.

– A Capital Biztosítótársaság tegnapi fogadása éjfél után ért véget – magyarázkodott Paige.
– Mi csak...

– Csúsztatatok egy kicsit, értem. – Cynthia rosszalló pillantást vetett a faliorára, pedig anélkül is nyilván pontosan tudta, mennyi az idő. – Menjünk be az irodámba, essünk túl ezen a beszélgetésen!

Micsoda? Most fogják előléptetni, és Cynthia egyszerűen túl akar esni rajta?

A barátnői szinte észrevétlenül felszívódtak, de Paige még hallotta, hogy Eva a Cápa című film főcímdalát dudorássza, és ettől hirtelen jókedvre derült.

A munkájában az volt a legjobb, hogy a barátnőivel dolgozhatott.

Ahogy követte Cynthiát az irodája felé, egyszer csak elhaladt mellettük Alice, a junior ügyfélkapcsolati menedzserek egyike.

Akinek ki volt sírva a szeme.

Paige döbbenten torpant meg.

– Alice! Mi történt...?

De a lány csak a fejét rázta, és továbbsietett. Paige elhatározta, hogy később megkeresi és kifaggatja, mitől borult ki ennyire. Talán elhagyta a fiúja? Vagy munkahelyi problémák?

Tudta, hogy az alkalmazottakat megviselte Matilda gyors kirúgása mindjárt azt követően, hogy elejtette azt a tálca pezsgőt. Nyugtalanúságot keltett. Mindenki azt találgatta, ki lesz a következő.

Miután a főnöke után belépett az irodába, Paige becsukta az ajtót maga mögött. Hamarosan abba a helyzetbe kerül, hogy maga dönthet majd személyzeti kérdésekben. Szóval már nem kell hozzá sok, hogy eljöjjön az ő ideje. Keményen megdolgozott érte, és igenis ki fogja élvezni minden pillanatát.

Add, istenem, hogy jó kis fizetésemelést kapjak!

Evának igaza volt, ezt meg kellene ünnepelniük. Felhajthatnának pár pohár gyöngyöző, hideg italt. Aztán meg táncolhatnának. Egy örökkévalóság óta nem táncolt.

Cynthia egy mappa után nyúlt.

– Mint te is tudod, hosszú ideje próbáljuk modernizálni a céget és csökkenteni a költségeinket. Alkalmazkodnunk kell a nehéz piaci körülményekhez.

– Persze. Tudom, és van is pár ötletem ez ügyben. – Paige kiczipzárta a táskáját, de Cynthia csak a fejét rázta.

– Elengedünk, Paige.

– Elengedtek? Hová? – A lány elcsodálkozott. Nem tudta, hogy az előléptetés irodaváltással jár. Los Angelesbe kell költöznie? Az ország másik végébe? Erre nem számított. És nem is örült neki. Szerette New Yorkot. Szeretett itt élni, együtt dolgozni a barátaival. – Azt hittem, továbbra is itt maradhatok. Los Angelesbe költözni elég komoly lépés.

Persze ha igazán akarja ezt az előléptetést, természetesen el kell fogadnia a vele járó, megváltozott feltételeket is. Csupán egy kis időre lenne szüksége, hogy átgondolhassa ezt a dolgot. Érthető, nem?

Cynthia kinyitotta a kezében lévő mappát.

– Miért gondolod, hogy áthelyezünk Los Angelesbe?

– Te mondtad, hogy elengedtek.

– Úgy értettem, a cégtől. Elbocsátunk.

Paige rábámult a főnökére.

– Micsoda?

– Kénytelenek vagyunk csökkenteni a költségeinket, de ezt biztosan nem kell tovább magyaráznom. – A nő a mappát lapozgatta, és kerülte Paige tekintetét. – Egyre rosszabbak az üzleti feltételek. A piac szűkül, a vendéglátóiparban mindenütt komoly leépítések vannak.

Elbocsátják.

Nem előléptetik, és nem helyezik át Los Angelesbe.

Elbocsátják.

Paige-nek zúgott a feje.

– De hát... Én kilenc nagy ügyfelet szereztem a cégnek az elmúlt félévben. Majdnem az összes új ügyfelet nekem köszönhetitek és...

– Elvesztettük az Adams Építőipari Konszernt.

– Micsoda? – riadt meg Paige.

Chase Adams, a legsikeresebb manhattani építészeti vállalkozás tulajdonosa volt az egyik legjelentősebb ügyfelük. Az övék volt az a rendezvény, amelyet követően szegény Matildát kirúgták.

A sors fura fintora, gondolta Paige. Először Cynthia rúgta ki Matildát, aztán Chase Adams rúgta ki őket.

És ő lett az úgynevezett a járulékos veszteség.

– Sajnos nem voltam abban a helyzetben, hogy vitatkozhassak – folytatta Cynthia. – Az az ostoba lány, az a Matilda tönkretette az egész rendezvényt.

– Ezért bontott szerződést velünk? Egy baleset miatt?

– Kiborítani egy pohár pezsgőt, az baleset. De elejteni egy egész tálcára való teli pezsgőspoharat, mint Matilda tette, az már kész katasztrófa. Adams ragaszkodott hozzá, hogy a lánynak mennie kell. Sajnos nem tudtam lebeszélni róla. Tudod, hozzászólt, hogy mindig mindenki teljesíti a kívánságát. Hiszen ő az egyik legbefolyásosabb üzletember a városban. Övé fél Manhattan.

– Akkor végképp nem értem, miért volt rá szüksége, hogy még szegény Matildába is belerúgjon

egy nagyot – dűnnyögte Paige, aki magában igen csúnyákat gondolt Chase Adamsról. Hát milyen ember az ilyen?

– Ami történt, megtörtént. Neked semmi okod az aggodalomra. Remek ajánlólevelet kapsz tőlünk, szóval biztosan hamarosan kapsz másik állást.

Másik állást?

De ha ő egyszer ezt az állást akarta! Ez volt az, amit annyira szeretett. Ez volt az, amiért keményen megdolgozott.

A szája annyira kiszáradt, hogy beszélni sem tudott. A szíve örülten kalapált, emlékeztetve Paige-et, milyen törekeny is az élet. Reggel még úgy érezte, övé az egész világ, és most egyszerre kivették az irányítást a kezéből. Többé nem irányíthatta a sorsát. Mások döntöttek a jövőjéről – akik becsapták az ajtót az orra előtt. Olyan emberek, akik elvárták, hogy a legnehezebb helyzetben is nyugodtan és bátran viselkedjen.

Nem kellett aggódniuk, mert Paige ebben is jó volt. Egészen ösztönösen kapcsolt át túlélő üzemmódba, úgy, ahogy egy számítógép alvó állapotra vált, ha sokáig nem használják. Jól tudta, hogyan kell elrejtene az érzéseit, és ezt most be is bizonyította.

Profi maradt.

– Azt mondtad, ha elérem a kitűzött célokat, előléptettek. És nemcsak hogy elértem, de meg is haladtam ezeket a célokat.

– Csakhogy a helyzet megváltozott. És mint a piactól erősen függő cégnek nekünk azonnal reagálnunk kellett ezekre a változásokra.

– Hány embernek kell mennie? – fogott gyanút Paige. – Ó, értem már! Alice sem véletlenül sírt, nyilván őt is kirúgtátok. És ki mindenkit még? – Lehet, hogy Evának és Frankie-nek sincs állása többé?

Evának nincs senkije, akihez fordulhatna, ha nehéz anyagi helyzetbe kerül, Frankie pedig előbb halna éhen, mint hogy az anyjától kérjen akár egyetlen centet is.

– Nem vagyok abban a helyzetben, hogy más alkalmazottak elbocsátását megbeszéljem veled.

Paige csendben ült egy darabig, és csak bámult maga elé. Megbízott a munkáltatóiban, akik a csillagot is leígérték az égről. Ő meg a kezükbe helyezte a jövőjét, és csak dolgozott, dolgozott szakadásig. Hát ez a jutalma, amiért fáradságot nem kímélve robotolt? Hogy se szó, se beszéd kirúgják?

– A cég kizárólag nekem köszönheti, hogy az elmúlt félévben növekedni tudott.

– Az csapatmunka volt – igazította helyre hűvösen Cynthia. – De nem vonom kétségbe, hogy te is nagyon jól végezted a dolgodat. Kicsit talán túlságosan szívélyes vagy a beosztottaiddal, és időnként túlzásba viszed az ügyfelek babusgatását is. Például amikor egy parti közepén kitisztítottad az egyik igazgató öltönyét, az már tényleg a nevetségesség határát súrolta, de tényleg ez a legrosszabb, amit el tudok rólad mondani. Nem a munkáddal volt baj. A körülmények kényszerítettek minket erre a lépésre.

– Azért tisztítottam ki az illető öltönyét, mert leöntötte magát, és mert fontos volt számára az az este, hogy elkápráztassa a cégtulajdonost. Az esetet követően egyébként újabb megbízásokat kaptunk tőle. A kollégákkal pedig azért vagyok barátságos, mert sokkal szívesebben dolgozom jókedvű és oldott környezetben, mint görcsös, ideges emberek között.

De erről aztán beszélhetett a főnökének! Cynthia-ra nézni olyan volt, mint egy csukott ajtót bámulni. Akármit mond is, az az ajtó zárva marad, vagyis csak az idejét vesztegeti.

Ahelyett, hogy előléptették volna és megemelték volna a fizetését, kirúgták.

Kénytelen lesz a családjához fordulni. A szüleinek és a bátyjának újra lesz miért aggódniuk. Nyilván mindhármukban felébred a mostanáig szunnyadó védelmező ösztön, és a múlt megismétli önmagát...

Paige érezte, hogy a szíve örülten ver, és önkéntelenül is a mellkasára szorította a tenyerét. És akkor a blúzán át megérezte a kis ezüst szívmedál körvonalait, melyet mindig rejtve, a ruhája alatt viselt.

Egyszerre megint a kórházi ágyon találta magát, lufik és jobbulást kívánó kártyák közepette.

Tizenhét éves volt, és nagyon félt a közelgő szívműtétől. Az agya a legrettenetesebb képeket festette eléje, amikor egyszer csak nyílt az ajtó, és egy fehér köpenyes orvos lépett be a kórterembe, a kezében tablettel.

Paige gondolatban felkészült az újabb fájdalmas vizsgálatokra – és akkor felismerte Jake-et.

– Nem engedtek be. Azt mondták, hogy nincs látogatás – vigyorgott a lányra. – Úgyhogy kénytelen voltam trükközni egy kicsit. Szólíts csak Romano doktornak! – Rákacsintott a lányra, és becsukta az ajtót maga mögött. – Itt hozom az orvosságot, Miss Walker... Egy hangot se, különben eltávolítom az agyát, és eladományozom orvosi kutatások céljából.

Mindig sikerült megnevetetnie Paige-et, ezúttal is. Persze másféle hatást is gyakorolt rá Jake jelenléte. Azt kívánta, bárcsak valami szexit és testre simulót viselne, nem ezt a túlméretezett pólót, egy rajzfilmfigurával az elején.

– Te fogsz megműteni?

– Tekintve, hogy elájulok, ha vért látok, és nem tudok megkülönböztetni egy ülepet egy agytól, nem. És ez jól is van így. Viszont hoztam neked valamit. – Hátranyúlt a nadrágja farzsebébe, és kihúzott egy kis dobozt. – Nyisd ki gyorsan, még mielőtt elkapnak!

Paige egy örült pillanatig azt gondolta, jegygyűrű van a dobozban, és szegény, beteg szíve kihagyott egy ütemet.

– Nahát! Mi ez? – Kinyitotta a skatulyát, és az éjkék selymen egy ezüstszívet talált finom ezüstsláncon. – Ó, Jake...

A medál hátsó részébe két szót gravíroztak. „Légy erős!”

– Úgy gondoltam, szükséged lehet egy kis segítségre, kedves. Viseld ezt a láncot, és valahányszor bajba kerülsz, gondolj arra, hogy nem vagy egyedül!

Szóval nem aranygyűrűt kapott, csak egy ezüstsláncon, de ezért a veszteségért bőven kárpótolta, hogy Jake kedvesnek nevezte.

Ez azért csak jelent valamit, nem?

Ez volt az a pillanat, amitől kezdve Paige többé nem félt a közelgő műtétől. Másra sem tudott gondolni, csak Jake-re, gondolatban elképzelte, milyen fényes jövő vár rájuk. Mire az ápolók érte jöttek, hogy a műtőbe vigyék, már a gyerekeik nevét is kitalálta.

Úgy kellett kifizéteniük az öklét, hogy elvehessék tőle a műtőben a láncot, és miután túlesett a beavatkozáson, az első dolga volt, hogy a nyakába akassza az ékszert.

Légy erős!

A mai napig viselte a láncon lógó medált.

Lassan, gépiesen felállt. Az agya már az eljövendő feladatokkal foglalkozott. Tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje, nem hadakozhat feleslegesen az elkerülhetetlen ellen.

– Még a mai nap össze kell pakolnod a holmidat – magyarázta Cynthia. – Természetesen megkapod a végkielégítéset.

Vég. Kielégítés.

Ha az előléptetés volt a kedvenc szava, a végkielégítés garantáltan a legkevésbé kedveltek közé tartozott. Olyan brutálisan hangzott. Olyan érzés volt, mintha újra megműtötték volna, csak ezúttal érzéstelenítés nélkül. Most a reményei és az álmai estek a szike áldozatául. Hát ennyit a nagyratörő terveiről. Arról, hogy feljebb kerül a ranglétrán. És arról, hogy ha ilyen szépen halad, néhány év múlva létrehozhatja a saját cégét.

Kisétált Cynthia irodájából, és becsukta az ajtót maga mögött.

Egyszerre rátört a rideg valóság. Ha tudta volna, mi fog történni vele, nem vette volna meg azt a kávéútban az iroda felé. És azt az új rúzszt sem vásárolta volna meg tegnap... Dermedten állt, és közben keservesen bánta az elmúlt évek minden felesleges kiadását. Élete legsötétebb időszakában ígéretet tett, hogy ezentúl élvezni fog minden egyes pillanatot. Erre azonban nem számított.

Végigsétált az üres folyosón a legközelebbi mosdóig, a cipője sarka csak úgy kopogott a kövön. Alig egy órával ezelőtt még valósággal szárnyalt. Boldog volt, bízott a jövőben. Azt hitte, csupa szép dolog vár rá, vele nem történhet semmi baj.

És tessék, munkanélküli lett.

Munkanélküli...

Annyira elkeseredett, hogy nem tudta tovább megőrizni a szenvtelenség álarcát. A vécé magányában rátört a kétségbeesés.

Jake Romano csupa üveg irodájában ült Manhattan belvárosában, a lába az íróasztalon, és a telefonba makogó beszélgetőpartnerét hallgatta.

Vele szemközt, az asztal túloldalán egy fiatal, szőke riporternő ült, aki idegesen matatott a jegyzeteivel, és feltűnés nélkül az órájára sandított. Jake ritkán adott interjút, de ez a lány valahogy mégis átküzdötte magát az asszisztensén. A kitartás olyan tulajdonság, amelyet Jake értékelni tudott, ezért végül nem rúgta ki a nőt, de az engedékenységet máris megbánta. Különbösen esküdni mert volna rá, hogy a riportert is pont így megbánta, hogy eszébe jutott idejönni. Mióta elkezdtek beszélgetni, már harmadszor csörgött a telefon, és a fiatal nő mind csalódottabbnak tűnt.

De mivel a kérdései egyre tovakodóbbak és erőszakosabbak voltak, Jake úgy döntött, megleckézteti egy kicsit, és fogadja a harmadik hívást is.

– Nem kell ahhoz tartalmi stratégia, hogy újratervezzék azt az alkalmazást. Elég egy ügyes informatikus.

A riporternő közben lehajolt, mintha a jegyzeteit tanulmányozná. Jake kíváncsi volt rá, vajon meddig győzi még türelemmel, mielőtt felháborodottan távozik.

Levette a lábát az asztalról, és úgy döntött, lassan befejezi a beszélgetést.

– Figyelj, tudom, hogy te is elfoglalt vagy, tehát nem rabolom tovább sem a te idődet, sem a magamét. Megértem, hogy szép dizájnt szeretnél, de a szép dizájn szart sem ér, ha a tartalom szemét. Szép dolog az elmélet, ám valójában egyedül az számít, hogy amit kínálsz, az valóban megoldást jelent-e a valós emberek valós problémáira. Átgondolom a dolgot, aztán összehívom a csapatot, és megbeszélem velük, tudjuk-e vállalni a munkát. Majd értesítelek. – Azzal bontotta a vonalat. – Bocsánat – fordult a riportert felé, akinek mosolya semmivel sem volt őszintébb Jake mentegetőzésénél.

– Semmi gond. Nem könnyű időpontot kapni magától, és ha már kivártam ezt az egy évet, néhány perc késedelem igazán nem számít.

– A szorgos és kitartó munka mindig meghozza gyümölcsét – bólogatott Jake. – Van még kérdése, vagy...?

– Persze. Mostanáig csak a cégéről beszéltünk, és a jótékonysági kezdeményezéseiről, de az olvasóink Jake Romanóra, az emberre is kíváncsiak. Ha jól tudom, Brooklyn legkeményebb részén született, és hatéves korában fogadta örökbe a nevelőanyja.

Jake-nek arcizma sem rezdült.

A riporternő várakozón nézett rá.

– Nem válaszol?

– Mi volt a kérdés?

A lány elvörösödött.

– Milyen gyakran találkozik az anyjával?

– Hetente többször is. Ővé a legjobb olasz étterem a városban. Egyszer ki kellene próbálnia.

– Ó, maga a nevelőanyjáról beszél. – A nő belepillantott a jegyzeteibe. – Maria Romanóról. Én az igazi anyjára gondoltam.

– Nincs más anyám Marián kívül.

Azok, akik ismerték Jake-et, észrevették volna a hangján, hogy a hangulata hirtelen megváltozott, és siettek volna fedezékbe vonulni, a nő azonban olyan gyanútlanul ült ott, ahogy egy gazella legelészik, nem tudván, hogy az oroszán már ugrásra készen figyel.

– Egyáltalán nem tartja a kapcsolatot a biológiai anyjával? Pedig érdekes lenne tudni, miként érez most, tudván, hogy a fia, akiről lemondott, egy sok millió dollárt érő cég vezetője.

– Kérdezze meg tőle! – Jake felállt. – Sajnos kifutottunk az időből.

– Nem szeret a múltjáról beszélni?
– A múlttal a történelem foglalkozik – felelte hidegen a férfi. – Márpedig én matekból mindig is jobb voltam, mint töriből. És most, ha megbocsát, dolgom van. Fizető ügyfelekkel találkozom.
– Hát persze. – A nő visszadugta a magnóját és a noteszét a táskájába. – Maga az amerikai álom egyik megtestesítője, Jake. Sok millió amerikai példaképe. A múltja ellenére sikerült felépítenie egy rendkívül sikeres céget.

Nem a múltam ellenére, gondolta Jake. Hanem éppen amiatt...

Pontosan azért lett ilyen sikeres, mert onnan jött, ahonnan.

Becsukta az ajtót a riporter mögött, aztán az ablakhoz lépett, mely a hatalmas sarokiroda két teljes oldalát elfoglalta. Manhattan felhőkarcolói aranyként csillogtak a napfényben, és Jake úgy nézte őket, mintha ő volna Midász király, aki a kincseit szemléli.

A szeme kicsit csípett a fáradtságtól, de nyitva tartotta, és csak itta-itta a látványt, tudván, hogy megdolgozott érte.

Nem is rossz eredmény egy Brooklyn rossz oldalára született utcagyerektől, akinek mindenki azt vágta a képébe, hogy sosem lesz belőle semmi.

Ha lett volna választása, szívesen megadta volna a riporternek, amire vágyott. A nagy sztorit, melynek hatására felfigyelnek rá az olvasók, és ki tudja, talán még a Pulitzer-díjat is sikerül elnyernie.

Úgy nőtt fel, hogy mindvégig ugyanezt láthatta, amit most. Csak egy kicsit más szögből és messzebből. A folyó túloldaláról. Jake kizárta az utcáról felszűrődő zajokat, az autózúgást, a dudákat, az éles kutyaugatást, és hirtelen egy másik életben találta magát. Amikor irigykedve nézte az East River túlsópartján nyújtózó, égiszerű épületeket, melyeknek már a pusztaság látványa is méltóságot, magabiztosságot és gazdagságot sugárzott.

De hiába, mert akármennyit bámulta is, az a világ akkor távolabb volt tőle, mint Alaszka. Pedig bámészkodni aztán volt ideje bőven. Mást se nagyon csinált. Az apját sosem ismerte, és kicsi korától fogva teljesen egyedül volt napközben, mert tinédzser anyja három helyen dolgozott, hogy eltarthassa.

Szeretlek, Jake. Meglásd, mi ketten szembeszállunk az egész világgal!

A férfi mereven lebámult az alatt húzódó utcák kusza rengetegére.

Sok idő eltelt azóta, hogy valaki utoljára megemléltette volna az anyját. És még több idő az óta az éjszaka óta, hogy egyedül üldögélt a ház előtti lépcsőn, várva, hogy az anyja hazajöjjön.

Vajon mi lett volna vele, ha a szomszédban lakó Maria nem viszi be magához?

Ráadásul az asszony sokkal többet adott neki, mint egy szerető otthont.

Elfordult az ablaktól, és az íróasztalán lévő számítógépre nézett.

Mariától kapta az első számítógépét is, egy őskori szerkentyűt, mely eredetileg az asszony egyik unokaöccséé volt. Jake tizennégy évesen törte fel az első weboldalt, és a tizenötöt sem töltötte be, amikor rájött, hogy mások nem feltétlenül tudják ugyanazt, amit ő. Tizenhat éves korában aztán összeszedte minden bátorságát, és bement ahhoz a céghez, amelyiknek a legszebb, legnagyobb volt a székháza a folyó túloldalán. Megmondta az első kisleányoknak, akivel találkozott, mennyire védtelen a vállalat szervere a hackerek támadásaival szemben. A fickó kinevette, ám ekkor Jake megmutatta neki, milyen könnyű betörni a rendszerükbe. A pasas aztán már nem nevetett, hanem figyelmesen végighallgatta a kamasz fiút, majd magával vitte az igazgatóhoz.

Hát így kezdődött. Jake azóta legenda lett. A karizmatikus, hihetetlenül éles eszű kamasz, aki nálánál kétszer-háromszor idősebb bácsikkal tárgyalt egyenrangú félként, megmutatta a cégvezetőknek a rendszerük gyenge pontjait, és azt is, hogyan javíthatnák ki a hibákat. A suliban gyakran ellógta az angolórákat, de a matekot soha. A számok világa nagyon közel állt hozzá.

A semmiből jött, ám nagyon is tartott valahová, méghozzá olyan gyors ütemben, hogy hamarosan mindenkit maga mögött hagyott.

Páratlan matematikai képességének birtokában könnyűszerrel elvégezte a főiskolát, majd vett az anyjának – mert mindig is annak tartotta Mariát, már azelőtt is, hogy az asszony hivatalosan örökbe fogadta volna – egy éttermet, hogy ne otthon, a konyhájában kelljen jöltartania Brooklyn

népét, mert ott kissé nehézkesen fértek volna el.

Legjobb barátja, Matt segítségével indította el programozócéget, majd kifejlesztett egy szoftvert, melyet végül olyan összegért vásárolt meg az egyik nagy, elektronikus védelmi rendszerekkel foglalkozó vállalat, hogy Jake-nek akkor sem lettek volna már anyagi gondjai, ha soha többé nem dolgozik.

De ő természetesen nem pihent, bár a kiberbiztonsági kérdések időközben kikerültek az érdeklődése homlokteréből. A figyelme a digitális marketing felé fordult. A cége gyakorlatilag mindennel foglalkozott a kreatív tartalmaktól kezdve a felhasználói élményalkalmazásokon át az egyéni konzultációkig, akár biztonságtechnikai kérdésekben is. Előző éjjel pont egy ilyen problémán rágódott, azért volt fenn hajnalig.

Hamarosan nyílt az irodája ajtaja, és Dani, az iroda egyik ifjú alkalmazottja lépett be kávéval a kezében.

– Gondoltam, erre szükséged lehet. Ez az iménti csaj ragaszkodóbb volt egy vérszomjas piócánál.

A fiatal lány csíkos zoknit viselt, de cipőt nem, mint ahogy a Jake irodájában dolgozók többsége. Jake-et a legkevésbé sem érdekelt, hogy öltözködnek az alkalmazottjai, mint ahogy az sem, hová jártak főiskolára, egyetemre. Egyedül az embereiben rejlő lehetőségek izgatták. És az, hogy mennyire akarnak dolgozni. Dani mindkét szempontból az egyik legjobb embere volt.

Ahogy odatette a kávé eléje az asztalra, Jake orrát megcsapta az erős fekete aromás illata. Az illat, mely utat vágott magának még az agyára ereszkedő ködön keresztül is.

– Csak nem próbált téged is kifagztatni?

– Dehogynem. Főleg a magánéleted érdekelt. Például, hogy szerintem van-e köze a nehéz gyerekkorodnak ahhoz, hogy a legtöbb nő csak egy randi erejéig tud lekötni, másodszor már nem találkozol velük.

– Mire remélem, megmondtad neki, hogy foglalkozzon a saját dolgával.

– Nem, azt mondtam neki, hogy szerintem azért randizol a legtöbb nővel csak egyszer, mert legalább hetvenezer facér nő van Manhattanben, és ha mindre sort akarsz keríteni, egy randinál nem szánhatsz többet egyikükre. – Dani derűsen elmosolyodott, és átadott a főnökének egy marokra való üzenetet. – Matt barátod vagy négyszer telefonált. Nagyon idegesnek tűnt.

– Matt sosem ideges. – Jake belekortyolt a kávéba, élvezte a gazdag ízeket és a koffeint, mely szinte azonnal szétáradt a vérében. – Ő maga a megtestesült nyugalom.

– Nos, lehet, de egy perccel ezelőtt szerintem inkább a megtestesült ideggörcsre emlékeztetett. – Dani összeszedte az asztalon lévő négy koszos kávéscsészét. – Figyelj, nekem semmi kifogásom az ellen, ha napi öt-hat kávé megiszol, de nem ártana, ha tisztességesen ennél és aludnál. Tudod, ez a két dolog az, amire az átlagemberek rendszeresen sort szoktak keríteni.

Jake már nem figyelt a lányra. Azon töprengett, vajon mi lehet az a fontos ügy, ami miatt Matt szokásával ellentétben idetelefonált a munkanap közepén. És egyáltalán, miért hagyott üzenetet, miért nem próbálta őt közvetlenül elérni? Felvette lenémított mobilját, melynek kijelzőjén ott villogott a figyelmeztetés: hat nem fogadott hívás. Erőt vett rajta az aggodalom.

– Matt nem említette, miről van szó?

– Nem. Csak annyit mondott, hogy mihamarabb hívd vissza. A riportercsaj különben teljesen elalélt tőle, hogy leráztad Brad Hetheringtont. Ez igaz? – Dani megfogott egy csészét, mely kis híján lebillent a kupac tetejéről. – Ő az egyik leggazdagabb üzletember New Yorkban. Már legalábbis ha a Forbesnak hinni lehet.

– Ugyanakkor egy önző seggfej is, márpedig én nem szívesen üzletelek önző seggfejekkel. Rosszkedvem lesz tőle. Egy jó tanács, Dani: ne hagyj, hogy a pénz elvakítson. Kövesd az ösztöneidet!

– Szóval nem dolgozunk neki?

– Még alszom rá egyet. Kösz a kávé. Tudsz róla, hogy nem lenne kötelességed etetni és itatni engem?

Ezt mindennap elmondta, mióta csak Dani belépett a céghez. De a lány ennek ellenére

mindennap ellátta kávéval.

– Ez a legkevesebb. – Jake munkát adott Daninek akkor, amikor senki más. És ő ezt nem felejtette el a mai napig sem. – Tegnap sokáig dolgoztál, ma pedig nagyon korán kezdtél. Gondoltam, jól jönne valami, ami életet lehel beléd.

A hangjában és a szemében ott volt, hogy szívesen kitalálna más módszereket is Jake felüdítésére, de a férfi szándékosan nem vette a lapot.

Boldog örömmel szegte meg mások szabályait, a sajátjait azonban soha. És az egyik legfőbb szabály, amit követett, így hangzott: soha ne keverd a munkát a magánélettel!

Jake soha nem tett olyat, amivel veszélyeztethette az üzleti sikert. Annál sokkal fontosabb volt számára a cége.

Amint Dani távozott, rögtön felhívta Mattet.

– Mi a csuda történt? Elfogyott a sör, vagy mi?

– Gondolom, még nem olvastad az üzleti híreket, ha ennyire fogalmad sincs semmiről.

– Mióta felkelt a nap, tárgyalásról tárgyalásra megyek. Miről maradtam le? Valaki feltörte a weboldaladat, és egy szakértőre van szükséged? – Jake elnyomott egy ásitást, és közben megnyomott egy billentyűt alvó számítógépén, hogy életre keltse. Azt kívánta, bár önmagát is ilyen egyszerűen fel tudná ébreszteni. – Valami nagy baj történt a tőzsdén?

– A Star Events kirúgta a dolgozói felét.

Jake egyből felébredt.

– Paige ezek szerint nem kapta meg a várva várt előléptetést?

– Nem tudom. Nem veszi fel a telefonját.

– Gondolod, hogy őt is kirúgták?

– Nincs kizárva. – Matt elég feszültnek tűnt. – Mindig elvágja magát a külvilágtól, ha bátor üzemmódba kapcsol.

Jake-nek nem kellett megkérdeznie, mit jelent a bátor üzemmód. Sokszor látta már Paiget ebben az állapotban, és utálta a gondolatát is annak, hogy megint így kell látnia. Rettegve, gyámoltalanul, ugyanakkor gondosan elrejtve valós érzéseit.

– Hát ez elég nagy baj...

– Átkozottul keményen megdolgozott azért az előléptetésért. Másról sem beszélt már hónapok óta, csak erről. El tudom képzelni, mennyire kétségbeesett szegény.

– Én is. – Jake mindent megtett volna, hogy a lányt jobb kedvre derítse. Vajon mennyi idő, míg átvág a városon, és péppé veri a felelőst? – És vajon mi van Evával és Frankie-vel?

– Fogalmam sincs, mert őket sem tudom elérni. Remélem, együtt vannak valahol. Nem szeretném, ha most Paige magára maradna.

Azt Jake sem szerette volna.

Hirtelen felállt, az ablakhoz csörtetett, és gondolatban mérlegelte a lehetőségeit.

– Elkezdek telefonálni. Kiderítem, pontosan mi is történt.

– Az ég szerelmére, megőrjít, hogy nem veszi fel a telefonját! – mordult fel Matt. – Aggódok érte.

– Világéletedben mást sem csináltál, csak aggódtál érte.

– Hát persze, hiszen Paige a húgom.

– Attól még nem kellene vattába csomagolnod. Hagyhatnád, hogy élje a saját életét. Sokkal erősebb, mint gondolnád, és most már az egészségével sincs baj.

Persze nem volt ez mindig így.

Jake jól emlékezett arra az időszakra, amikor Paige az év nagy részét kórházban töltötte, szívműtétre várva. És emlékezett a barátjára is, aki sápadtan, idegesen vegetált abban az időszakban. Az éjszakákat a húga kórházi ágya mellett töltötte, nappal meg karikás szemmel lézengett a világban.

– Mik a terveid mára? – kérdezte fáradtan Matt.

– Randim van.

Persze csak ha nem alszom el addig, tette hozzá gondolatban Jake. Ha a dolgok nem változnak,

ő lesz az első ember a világon, aki kómában szeretkezik...

– Ginával?

– Nem. Ginával a múlt hónapban randiztam.

– Mondd csak, sosem volt még olyan nő, akivel egy hónapnál hosszabb ideig jártál volna?

– Nem. Nem vesztegetek rájuk több időt.

Jake mindig továbblépett. Számára így volt kényelmes, így volt természetes.

– És mi lesz az igaz szerelemmel? – nevetett fel Matt. – Bocs. Elfelejtettem, hogy nem hiszel a szerelemben.

Szerelem?

Jake kibámult az ablakon a napfényben fürdőző városra. Töprengéséből Matt hangja riasztotta fel.

– Itt vagy még?

– Hát persze – felelte rekedtes hangon. – Még itt vagyok.

– Ha nem ez a lány a nagy ő, akkor mondd le a randit, és gyere át! Ha mindhármukat kirúgták, attól tartok, egyedül nem birkózom meg a helyzettel. A húgom egymagában is kemény dió, ha valamiért szenved, főleg azért, mert nagy előszeretettel játssza el, hogy semmi baja. Egyszerűen képtelen vagyok meggyőzni arról, hogy jobb, ha kiönti a szívét. Azt még csak megértem, hogy az anyánk előtt titkolózik, mert anya hajlamos túlreagálni a dolgokat, de utálok, hogy velem sem őszinte.

– Te most arra biztatsz, hogy dobjak egy szívdöglesztő svéd szókeséget a húgod meg a barátnői kedvéért? Pontosabban azért, hogy együttes erővel rávegyük őket: zúdítsák ránk a valós érzéseiket? Szerintem ez nem túl vonzó ajánlat.

– Ó, szóval egy svéd lánnyal randizol? Hogy hívják? És mivel foglalkozik?

– Annikának. A családnevét nem tudom, és azt sem, hol dolgozik. Az a lényeg, hogy ne az én alkalmazottam legyen, semmi egyéb nem érdekel. – Jake visszasétált az asztalához, de amikor leült, egyáltalán nem Annika járt az eszében, hanem Paige. Vajon hol lehet? Remélhetőleg nem kószál kétségbeesetten a városban. Kétségbeesetten és magányosan... A szíve elszorult. A francba! Felvett egy ceruzát, és firkálgatni kezdett az asztalon lévő jegyzetömbbe. – Nem bírom a könnyeket.

– Láttad már sírni a húgomat?

Jake ujjai ráfeszültek a ceruzára.

Ó igen. Egyszer látta sírni Paige-et.

Ráadásul ő maga ríkatta meg. De ezt Matt nem tudhatja meg soha.

– Elég, hogy Evát láttam.

– Ugyan, az nem számít! – legyintett Matt. – Eva mindenben elbőgi magát. Egy mozifilmen éppúgy, mint egy különlegesen szép naplementén. A nagymamája halálát követően viszont egyetlen napot sem hiányzott a munkahelyéről. Minden reggel felkelt, felöltözött, kifestette magát, és bármennyire maga alatt volt, elment dolgozni. Szóval ha komoly dolgokról van szó, ő is tud nagyon kemény lenni. – Rövid szünetet tartott. – Figyelj, ha valamelyikük sírni kezd, azt majd én intézem, jó?

Jake Annikára gondolt. Aztán Paige-re. Akire csak úgy tekinthetett, mint a barátja húgára.

A húga, a húga, a húga...

Ha elég gyakran ismételteti, talán végül el is hiszi.

Nagyon szeretett volna segíteni a lánynak, de tudta, hogy nem lesz könnyű dolga, már csak azért sem, mert Paige nem várt segítséget senkitől. Utálta, ha valaki pátyolgatta és aggódott érte. Nem akart mások figyelmének a középpontjába kerülni.

És Jake megértette ezt. Megértette Paige-et.

Ezért a segítségét úgy kell tálnia, hogy még véletlenül se tűnjön úgy, sajnálja a lányt. És mindenekelőtt ki kell zökkentenie őt sokkos állapotából. El kell érnie, hogy akció üzemmódba kapcsoljon.

– Rendben. Átmegyek.

Ennyit a kellemes péntek esti testgyakorlásról. Ahelyett, hogy egy elbűvölő szöszivel töltené az éjszakát, kénytelen egy barnát babusgatni atyailag. Egy barna lányt, akit különben, ha csak tehette, elkerült.

Paige Walker ugyanis egyáltalán nem volt kicsi. Még véletlenül sem.

És az érzések, amiket iránta táplált, azok sem voltak atyaiak.

– Köszönöm – sóhajtotta Matt, és igencsak megkönnyebbültnek tűnt a hangja. – És Jake...

– Mi az?

– Légy kedves hozzá!

– Mindig kedves vagyok.

– Ez nem igaz. Paige-dzsel soha nem vagy kedves. Mostanában nem jöttök ki valami jól egymással. Ezt különben egyáltalán nem bánom, mert... Te is tudod, miért. Voltak idők, amikor azt hittem, hogy beléd van esve.

De még mennyire hogy belé volt esve! Paige örülten szerelmes volt Jake-be.

És ezt elfúló hangon közölte is vele, miközben a szemében remény csillogott. Ráadásul anyaszült meztelen volt.

Fura roppanás hallatszott, és amikor Jake lenézett a kezében lévő ceruzára, látta, hogy az kettétörött.

– Nincs miért aggódnod. A húgod most már garantáltan nem szerelmes belém.

Arra ugyan nem volt képes, hogy a szívét meggyógyítsa, de ezt a problémát megoldotta egyszer és mindenkorra.

Szép lassan, fokozatosan elpusztított minden gyöngéd érzést, amit Paige táplált iránta valaha. Ma már aligha érezhet mást a jelenlétében, mint ingerültséget. Jake, valahányszor találkoztak, sportot űzött belőle, hogy cikizze a lányt.

Folyamatosan bosszantotta és ingerelte.

Vagyis gondoskodott róla, hogy biztonságban legyen.

Biztonságban, tőle.

– Az jó, mert te olyan problémát jelentesz, amire a húgomnak végképp nincs szüksége. Megígérted, hogy egy ujjal sem nyúlsz hozzá, emlékszel?

– Igen, emlékszem.

Ez volt az az ígéret, ami egy teljes évtizedre megkötötte Jake kezét. És az a tudat, hogy Paige képtelen lenne szembesülni azzal, milyen is a férfi–nő kapcsolat Jake módra.

– Te vagy a legjobb barátom. Sőt több is annál, szinte a testvérem vagy. Viszont mindketten tudjuk, hogy nem vagy Paige-hez való. De nem is érdemes ezt sokáig ragoznunk, hiszen a legkevésbé sem érdekel a húgom. Egyáltalán nem az eseted.

– Így igaz – vágta rá gépiesen Jake. – Egyáltalán nem az esetem.

– Megtennél nekem egy szívességet? Jó lenne, ha ma este kivételesen kedves és megértő lennél velem. Ne cikizd, ne bosszantsd, mint máskor. Megteszed?

Kedves. Megértő.

Jake benyúlt az íróasztala fiókjába, és elővett egy másik ceruzát.

– Hát persze hogy megteszem.

Kedves és megértő lesz – pontosan öt percig.

Aztán viszont mindent megtesz, hogy kihozza a sodrából Paige-et.

És ezzel szívességet tesz neki. Meg Mattnek is.

De a leginkább magának, mert szerinte a szerelem a legnagyobb lutri a világon. A legkockázatosabb dolog, amit csak el lehet képzelni. Az egyetlen kockázat, amit nem hajlandó bevállalni.

2.

Ha az élet becsap egy ajtót az orrod előtt, még mindig betörheted az ablakot.

Eva

– Égesd el a szerencsepólódat!

Paige a brooklyni házuk tetőteraszán állt, és mereven bámult maga elé, Manhattan belvárosának égis felhőkarcolóira. Az árnyas tetőkert buja, zöld oázist jelentett a város üveg- és acéltengerében.

Bátyja, a kertépítő mérnök Matt meglátta az épületben rejlő lehetőségeket, és bagóért megvásárolta a lepukkant terméskő házat. Három igen kellemes lakást alakított ki benne, de a felújításra a koronát mégis a tetőterasz tette fel. A lepusztult, soha senki által nem használt lapos háztető a nyugalom szigetévé változott. Karcsú örökzöldek szegélyezték, az árnyékukban egyedi tervezésű, hatalmas kaspókban borókák, mirtuszok és rózsák díszlettek.

Az utcáról egyáltalán nem lehetett látni ezt a varázslatos helyet, a Time Square-en fuldokló turisták nem is sejtették, micsoda mennyország található nem sokkal a fejük felett. Paige sem sejtette, mielőtt New Yorkba költözött, hány meg hány titkos tetőkert bújik meg odafent a toronyházak tetején. Olyanok voltak ezek a teraszok, mint díszítés a sokemeletes esküvői tortán.

Nyaranta mindig itt találkoztak munka után. Végigheverték a nyugágyakon, iszogattak és beszélgettek. Szombatoként moziztak is. Áthívtak pár jó barátot, és filmeket néztek egymás után, miközben tizen-egynéhány méterrel alattuk nyüzögött az élet.

Ez volt Paige legkedvesebb helye.

Mécsesek pislákolnak a befőttesüvegekben, és a levegő megtelt a levendula meg a jázmin illatával. A békés, nyáresti jelenet mintha fényévekre lett volna Manhattan örületétől. Paige mindig megnyugodott, szinte újjászületett, ha eltöltött itt egy kevés időt.

Ma azonban sajnos más volt a helyzet.

Mert ma elbocsátották.

Munkanélküli lett.

Ez a gondolat betöltötte egész lényét, minden gondolatát.

Az asztal előttük tele volt ízletesnél ízletesebb ételekkel. Pirított, fűszeres csicseriborsó, különféle zöld saláták, olívaolajos öntettel. Ha ideges volt, Eva mindig nekiállt főzni, és most bizony nagyon ideges volt, úgyhogy a hűtő tele volt kajával.

Mégsem evett senki.

– Már kidobtam – felelte boldogtalanul Eva. – Pedig lehet, hogy nem kellett volna, mert csak a jó ég tudja, mikor tudok újat venni magamnak. Tulajdonképpen nem is értem, miért érzem ennyire pocskul magam. Nem szerettem annyira a munkámat, mint te. Csak a pénzért csináltam, illetve azért, mert veletek lehettem. Még véletlenül sem az volt az álmom, hogy a Star Eventstől menjek nyugdíjba. Ami engem illet, inkább a főzőblogommal kezdenék valamit, ha tényleg azt csinálhatnám, amire vágyom. De tudom, hogy neked sokat jelentett ez az állás, Paige. Nyilván kiborultál.

Paige végighordozta a tekintetét az előtte sorakozó háztetőkön, és közben próbálta elemezni az érzéseit. Mintha kicsúszott volna a talaj a lába alól. Minden fogódzóját elveszítette.

– Nem, már jólvagyok – próbálkozott megegyesollyal, annakaz embernek amagabiztosságával, aki már számtalanszor vezetett félre ez ügyben másokat. – Nem kell aggódnod miattam.

Frankie a növények közt térdelt. Gyomlált, öntözött, nyírt, és közben egy szót sem szólt.

Paige pontosan tudta, mit jelent ez.

Ha Frankie dühös volt, akkor csapkodott és kiabált.

Ha megijedt, akkor viszont csöndben szenvedett.